Det er ejendommeligt at se, at det i dette Tilfælde er Landstinget — bl. a. den gamle kendte Højremand Goos — der har stillet sig fordomsfrit og frisindet overfor Kvinderne; det har været glædeligt at følge dets Forhandlinger om dette Lovforslag i Modsætning til Folketingets. Desværre førte Forhandlingerne ikke til nogen Ændring af Folketingets Affattelse af Forslaget — der paa dette enkelte Punkt betegner et Tilbageskridt for Kvindesagen — og altsaa nu er Lov.

Fjorten Dage for sent.

Kometen.

Vi lever som bekendt for Tiden under Kometens Tegn. En af de usalige, fredløse Vandrestjærner har overskredet vor Jordbanes Grænser med den Respektløshed, som kendetegner hine Sfærernes Fribyttere; en fremmed Indflydelse synes allerede at spores; Sindene begynder at ængstes, og det kniber med Ligevægten. »Hvad vil der ske? — Skal Verden forgaa? — Er det sandt, der er Blaasyre i Kometens Hale?«

Ogsaa paa Literaturens Himmel har en Komet vist sig og stukket sit blege Ansigt med »de hellige Øjne og den altfor røde Mund« indenfor de skikkelige Planeters og Fiksstjærners afstukne Baner og viftet dem om Ørene med en lang Taagehale af begavet Snak og forloren Fripostighed. »Præste- og Degnekoner,« hvisler den røde Mund. »Smaa, hvide, behagesyge Lam, — jeg skal rive Sløret af jer og os alle og lade Verden engang se os, som vi er, med »de os af et naadigt Forsyn tildelte Drifter og Sanser«.

Og Kometen farer videre, fredløs og respektløs, og de skikkelige Præste- og Degnekoner lister »Kvindehjærter« ud af Læsetasken, for at deres Døtre ikke skal tage Skade af »Blaasyren«.

Men da staar en nidkær Præst op og slynger sit Anathema efter den fremstormende Komet med en saadan Fynd, at Hjærtet hopper i Livet paa de forenede Forlæggere, og de straks telefonerer en Ordre om det 5te Oplag. Men Kometen raser videre ind og ud ad alle private Planetbaner, slynges rundt i en hvileløs Mvgedans om det dragende, luende Solcentrum; dens Hale pisker Luften med ufordøjede Tankebrokker om »Livets evige Gemenhed« og »de Løgnetheorier, hvormed Menneskene besmykker deres skidne Lyster«.

Og Folk faar Ordene forkert i Halsen, saa det ikke kan ses, om de ler eller græder derover, og en skønne Dag er den fredløse Vandrestjærne forsvunden af Himlen lige saa sporløst, som den Slags Stjærner plejer at forsvinde.

Men da Kometforskrækkelsen har lagt sig, og de borgerlige Fiksstjærner og Planeter viser sig at kredse uforstyrrede rundt i deres uforanderlige Baner, da er det ikke frit for, at de beroligede Gemytter smiler lidt af den megen Staahej og det præstelige Anathema.

»Herregud, saadan en uskadelig Komet, er den nu ogsaa noget at gøre Væsen af?« siger de.

»Ja men der var nu alligevel Blaasyre i dens Hale,« undskylder Præsten sig.

»Ja, hvad gør det,« svarer de beroligede. »Verden staar jo alligevel, og Ægteskaberne med; det er kun Kometen, som render rundt. »Lad os bare ikke skabe os!« Som Fru Betty Nansen sagde forleden i Kvindebladet »Idun«.

G. L.

Kvindelig Skomagersvend.

Frk. *Emilie Andersen*, 25 Aar gl., har i disse Dage aflagt Svendeprøve som Skomager. Svendestykket, et Par Herrestøvler, fik Karakteren mg×, den bedste Karakter, der i de sidste 20 Aar er givet i Svendborg i dette Fag. Skomagersvenden, der har staaet 3½ Aar i Lære, var i nogle Aar efter Konfirmationen Tjenestepige hos en Skomager. Her beskæftigede hun sig i sin Fritid med Faget, og da Mesteren saa, hun havde fortrinlige Anlæg, raadede han hende til at gaa i Lære, hvad der nu har bragt det smukke Resultat.

Svendborg har Æren af den første kvindelige Læge og af den første kv. Sadelmager; et af de stedlige Blade har nævnt Frk. Andersen som den første kv. Skomager, men det er dog tvivlsomt, om dette er rigtigt.